

bidrag til rådgivningsarbejdet i mødrehjælp og revalidering har været minimale.

Alene videreførelsen af familievejledningen og overtagelsen af en del af mødrehjælpens og revalideringens rådgivnings- og vejledningsopgaver vil således betyde en væsentlig merudgift for kommunerne. Man kan derfor befrygte, at den nødvendige yderligere udbygning i mange kommuner vil blive hindret eller forsinket af finansielle grunde.

En sådan forsinkelse af rådgivnings- og behandlingsapparatets udbygning vil imidlertid næppe medføre nettobesparelser, når de offentlige budgetter ses under ét, idet den dels vil medføre øgede udgifter til kontant- og serviceydelser i kommunen — hvortil der ydes refusion — dels øget belastning af amtets socialcenter, børnerådgivningscenter, sygehusene og den primære lægetjeneste m. v. I nogen grad kan også skolepsykologiske tjenester, arbejdsformidling m. v. blive belastet.

Endelig skal nævnes, at den svækkelse af revalideringsarbejdet, der herigennem vil kunne finde sted, utvivlsomt vil forstærke den igangværende tendens til øget tilgang til kredsen af invalidepensionister.

Der bør derfor ydes mindst samme refusion til rådgivning og vejledning som til ydelserne i øvrigt.

3. Opsøgende virksomhed.

Socialreformkommissionen foreslår i sin 2. betænkning, s. 29, at der pålægges de sociale myndigheder pligt til i videst muligt omfang at udøve opsøgende indsats i de tilfælde, hvor der er behov herfor.

Lovforslaget har ikke fulgt dette forslag.

Det bemærkes, at en sådan forpligtelse — udover dens gunstige direkte virkninger — indirekte vil medvirke som et pædagogisk element i retning af ændring af den administrative praksis fra kontrolrettet ydelsesformidling til forebyggende arbejde. En sådan pligt kan indføres i § 28.

4. Forbigående hjælp.

Lovforslagets § 37 indeholder bestemmelserne om forbigående hjælp. Bestemmelsen skal bl. a. erstatte mødrehjælpslovens § 1, stk. 5, Revalideringslovens §§ 5-7, Børneforsorgslovens § 27, stk. 2, nr. 5 og § 50,

samt Forsorgslovens §§ 45, 46, 53, 54, 55, 56.

I lovforslagets § 37 indeholder stk. 1 tildelingsreglerne, mens stk. 2 indeholder reglerne om udmåling.

Mens der næppe er grund til videregående ændringer i de foreslåede udmålingsregler, forekommer tildelingsbestemmelserne uhenigtsmæssige.

Den centrale betingelse for ret til forbigående hjælp efter § 37 ligger i formuleringen „når en person i en begrænset tid er afskåret fra at skaffe det fornødne til sit eget eller familiens underhold“. Hertil føjer sig i paragraffens indledende passage en række eksempler på årsager til denne tilstands indtræden, nemlig „sygdom, svangerskab og fødsel, svigtende arbejdsmuligheder, ophør af samlivet med ægtefællen, aftjening af værnepligt, eller andre ændringer i sine forhold“.

Den nævnte opremsning af mulige årsager forekommer i bedste fald overflødig og kan i uheldige tilfælde medføre en, formentlig utilsigtet, indskrænkning i kommunernes anvendelse af bestemmelsen.

Hovedbetingelsen „afskåret fra at skaffe det fornødne til sit eget eller familiens underhold“ ligger tæt op ad formuleringen af den „snævre“ trangsbetingelse i forsorgslovens § 45, der lyder „for så vidt og så længe en person ikke skønnes at være i stand til at skaffe sig og sine det fornødne til livets ophold eller til kur og pleje i tilfælde af sygdom eller fødsel“.

Ved den foreslåede formulering fremgår det derfor ikke klart, at det er lovens hensigt at ændre kommunernes praksis fra at foretage trangsbetømmelse til at udnytte de økonomiske hjælpemuligheder som et middel i den samlede indsats for at sætte familien i stand til at klare sig selv og til at fungere på en for den selv og samfundet tilfredsstillende måde.

I de bestemmelser, der foreslås afløst af § 37, findes visse muligheder for — uanset om der foreligger en akut trangssituation i snæver økonomisk forstand eller ej — at anvende kontanthjælp som middel til at styrke familiens selvhjælpsbestræbelser, dens samarbejdsvilje overfor de sociale myndigheder, m. v. Dette gælder f. eks. i mødrehjælpsloven og børneforsorgsloven.